11η Σεπτέμβρη…

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(?)

Νίκος Κουφόπουλος

Σαν σημερα ηταν που ριξαμε με τον Μπίλλυ τους διδύμους.
Με αεροπλανα πεταξαμε αγνοώντας τους κινδύνους.
Προβες; Ουτε μια. Μα σαν άλλοι γιαπωνεζοι καμικαζι,
τα καρφωσαμε. Πώς ζησαμε; Αυτό να μη σας νοιαζει.
Καποιες δουλειες –μεταξυ μας – εχουν τα μυστικα τους.
Αυτό το λενε και οι… παππούδες στα εγγονια τα μικρα τους.

Ο Μπιλλυ ηταν στο δευτερο Airbus. Καλος πιλοτος.
Στοιχημα πριν βαλαμε, ποιος θα το καρφωσει πρωτος.
Αλλα το βραδυ, χαχα, το προηγουμενο, χωρις κανεις να δει,
πηγα και πειραξα στο δικο του αεροπλανο, κατι στη μηχανη.
Ένα σωληνακι τοσο δα, αποσύνδεσα απ’ την τροφοδοσια.
Το κολπο μου το ειχε δειξει η θεια μου η Ασπασια.
Πιλοτος ητανε, στη Ραφ. Οι παλιοι θα την θυμουνται.
Σαν σπουργιτια εριχνε τους γερμανους. Αυτά φιλοι δεν ξεχνιουνται.

Τωρα μην αρχισετε αν αυτό ηταν από τη μερια μου σωστο.
Οι φαρσες μεταξυ φιλων επιτρεπονται.. Αυτό είναι γνωστο.

Τελος παντων, αργησε ο Μπιλλυ να ξεκινησει.
Ξεκινησε όταν εγω ηδη το ειχα ριξει,
πανω στον πρωτο δίδυμο. Χαθηκα στα σοκκακια
μετα. Την εκανα, που λεμε, με ελαφρα πηδηματακια.
Χαμος μεγαλος εγινε. Οι σειρηνες αλυχτούσαν.
Ανθρωποι ετρεχαν εντρομοι. Μα ολοι ψηλα κοιτουσαν.
Δεν προσεξαν καποιον να τους προσπερνα, με βημα –ταχα- αργο.
Και ευτυχως δεν επεσα πανω και σε κανα γνωστο.
Ξερετε καμια φορα, από μια συμπτωση τρελή,
μπορει ζημια να γινει. Μα… ετσι είναι η ζωη.

Μετα από δυο-τρεις ωρες εφτασε ο Μπιλλυ. Ρε τι πλακες.
Κι αυτος, δε λεω, τον πετυχε. Μα εβριζε: Είναι ολοι τους βλακες,
ελεγε, οι τεχνικοι. Αργησα δυο-τρεις ωρες.
Σκεψου χειμωνας να ηταν και να επιαναν τιποτα μπόρες.
Και τους ειπα, θελω ακριβεια στο χρονο. Μου ελεγαν ξεκολα.
Αυτοι ρε συ, δεν μασανε. Ενταξει μεσα σε όλα
είναι τα παιδια δεν λεω. Μα ρε φιλε προσεξε λιγο.
Σου ειπα, θελω πρωι-πρωι, χαραματα, να φυγω.
Να σπρωχνουμε μες το διαδρομο απογείωσης το αεροπλανο;
Και οι αμερικανοι σιγουρα θα μας εβλεπαν από πανω,
από τους δρυφορους τους, και ρε φιλε, θα γελουσαν.
Αστα σου λεω. Ρεζιλι γιναμε. Μα και αυτά δεν θα με ενοχλουσαν,
αλλα ειχε ξεχασει και τα κλειδια της μιζας ο άλλος σε καποιο σπιτι.

Τοτε στα αληθεια θυμήθηκα ρε Νικ, τον εαυτό μου τον αλητη.
Κοβω καλωδια και σε ένα λεπτο, πηρε η μιζα μπροστα.
θυμασαι; Τα καναμε αυτά σε αμαξια πιο παλια.
Που ερχοντουσαν τα… αλλα παιδια, και θελανε βοηθεια.
Μα τελος παντων. Μην τα λεμε αυτά εδώ. Ρε τι είναι η αληθεια;
Καίει ρε φιλε, οσος καιρος κι αν εχει πια περασει.
Μαζι μας θα τα παρουμε. Τα εχω κιολας ξεχασει.

Το στοιχημα δεν πιάνεται μου λεει. Θα βαλουμε άλλο.
Οπα, του λεω, δικε μου αραξε. Άλλο το ένα… άλλο το άλλο.
Πληρωνεις τωρα που εχασες και παμε κι άλλο αν θες.
Το να μην πληρωσει καποιος στοιχημα, το ξερεις, είναι απεχθες.
[Το στοιχημα μας ηταν κατι ευτελες. Αν θυμαμαι, ένα… ευρω.
Καπου το εχω βαλει. Δεν θυμαμαι. Θα ψαξω να το βρω].

Ο Μπιλλυ ηταν Κυριος. Με κάπα κεφαλαιο.
Οκ ρε μπαγασα, εχασα μου λεει. Κολπο όμως ηταν ωραιο
δεν μπορεις να πεις. Παμε για αλλα τωρα.
Κερναω μπυριτσα αμα θες. Μπιλ, λεω, περασε η ωρα.

Θελω, του λεω, συνεντευξη να δωσεις στη Βαβυλωνια.
Κατσε, μου λεει. Αυτά είναι σοβαρα πραγματα δεν είναι αστεια.

Να κανονισουμε να ρθεις μια μερα να τα πουμε.
Να εχουμε και χρονο να φαμε και να πιουμε.

Εγινε αυτό καποια στιγμη. Κι αυτό είναι αληθεια και όχι αστειο.
Δημοσιευα τη συνεντευξη στη Βαβυλωνια. Βγηκε και σε βιβλιο.
Αν το… γκουγκλάρετε σαφως και θα το δειτε.
Και απ’ τις εκδοσεις Εξαρχεια, μπορείτε να το προμηθευτείτε.
Χαχα, διαφήμιση κανω ανοιχτα. Στα ισια κι όχι γκριζα.

Μου λεει: Ρε συ τι θα ελεγες, για την φαση μας, να παμε και στην…Πιζα;
Ευκολακι. Ετσι κι αλλιως ο πυργος αυτος ρε φιλε γερνει.
Του λεω, Μπιλυ αραξε. Νομιζω δεν μας παιρνει.
Είναι μνημειο ιστορικο. Κουβαλαει ιστορια.
Φιλε μου, μου λεει, όλα αυτά δεν εχουν σημασια.
Κι αρχισε για το κινημα να μου λεει των Λουδιτών.
Και για τις αποψεις των Μηδενιστών.

Μπιλλυ, του λεω, ρε φιλε ειμαι πτωμα. Πρεπει να φυγω.
Εψαχνα στα αληθεια ένα τροπο να ξεφυγω.
Ημουνα άυπνος δυο εικοσιτετραωρα και κατι.
Δεν εβλεπα την ωρα να φτασω στο κρεβατι.

Ξυπνησα την αλλη μερα. Πεντε ηταν η ωρα.
Απογευμα.Και λεω: Φιλε, τι κανεις τωρα;
Στειλε το κειμενο στη Βαβυλωνια.
Βαλε κι ένα τραγουδακι και… κανε ησυχια.
Να ακουσουν ολοι το τραγουδι. Γι’ αυτό γραφεις.
Τα ιδια ισως εκανε ή περιπου, ειπα μεσα μου, και ο Καβαφης.
Ετσι με αυτές τις σκεψεις, βαζοντας τον εαυτο μου στους μεγαλους διπλα,
αλλο ένα βραδυ ξεγελασα. Εκανα απλως…μια τρυπα ;
Μια τεραστια τρυπα στο κενο;
Ή μηπως στα αληθεια κατι εχω κι εγω να πω;…

Αυτό ισως ποτε δεν θα το μαθω.
Αλλα μου δινει το δικαιωμα να γραφω.

Χμ… Να κατι ενδιαφερον του δυτικου πολιτισμου.
Να γραφεις ό,τι θελεις, και να μπορεις ισως να εισαι και… αλλού.

Τον Μπιλλυ εχω να τον δω τρια χρονια ή ισως δυο.
Ειχε μπαρκαρει, καπετανιος σε ένα πλοιο.
Οι Αμερικανοι τον εψαχναν. Και ηταν καπως αγριεμενοι.
Βρεθηκα με τον Ομπαμα. Μου ειπε να μην περιμενει.
Να φυγει, να κρυφτει για καποιο καιρο.
Μεχρι τοτε θα κοιταξω να κανω, μου ειπε, ό,τι μπορω.
Ισως με τα παιδια της CIA, καμια ιστορια φτιαξουμε,
οτι και καλα τον σκοτωσαμε. Το πτωμα ταχα θα πεταξουμε
στη θαλασσα. Να μην τον βρει ποτε κανεις.
Ετσι, θα είναι ησυχος. Κι αυτος… κι εμεις.

Αυτά που λετε εγιναν. Φιλοι τραγουδι τωρα.
Ακουω και μπουμπουννητα. Περασε και η ωρα.
Τον Μπομπ λιγακι… πείραξα, κι εφτιαξα τραγουδακι.
Μα να μεινει μεταξυ μας αυτό. Ο Μπομπ μην μαθει κατι
γιατι είναι λιγο περιεργος. Μπορει και να θυμωσει,
και θα πρεπει καποιον… ξυδι να βρει για να του δωσει. [Χεχε…].

Πού ήσουν μικρέ μου γιε αγαπημένε

[Bob Dylan, A Hard Rains Gonna Fall]

Ω, που ήσουνα γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου που ήσουν μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Σκαρφάλωσα σε δώδεκα βουνών τις πλαγιές
και σύρθηκα σε έξι άγριες δημοσιές.
Βρέθηκα χαμένος σε εφτά δάση θλιβερά,
και σε δώδεκα ωκεανών τα μαύρα νερά.

Ω, και τι ειδές γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου τι είδες μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Είδα ένα βρέφος και γύρω του λύκοι άγριοι πολλοί.
Είδα να στάζει αίμα από κατάμαυρο κλαδί.

Είδα άντρες που κρατούσαν ματωμένα σφυριά.
Είδα μια σκάλα άσπρη να έχει πνιγεί μες τα νερά.

Ω, και τι άκουσες γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου τι άκουσες μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Άκουσα τον κεραυνό να πέφτει με μια τρομερή βροντή.
Ένα κύμα να βρυχάται, να θέλει να πνίξει όλη τη γη.
Το τραγούδι ενός ποιητή που πέθαινε σαν το έρημο σκυλί,
και εκατό τυμπανιστές τα τύμπανα να χτυπάνε με ορμή.

Ω, και ποιον συνάντησες γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου ποιον συνάντησες μικρέ μου γιε αγαπημένε;

Συνάντησα ένα παιδί πλάι σε ένα άλογο νεκρό.
Μια κοπέλα που μου δώρισε ένα ουράνιο τόξο γελαστό.
Έναν άντρα που ο έρωτας τον είχε λαβώσει.
Κι έναν άλλον που το μίσος τον είχε ματώσει…

Ω, και τι θα κάνεις τώρα γιε μου μοσχαναθρεμμένε;
Πες μου τι θα κάνεις τώρα μικρέ μου γιε αγαπημένε;

θα βγω από τη δημοσιά προτού πλακώσει η βροχή.
Και από το σπίτι στο χωριό που γίνεται φυλακή,
θα πάω στους ωκεανούς και ίσως πνιγώ εκεί μακριά
αλλά θα ξέρω το τραγούδι μου και θα το λέω καλά….

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια.
nikos1789@gmail.com